

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12290** по описа за **2019** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 195412 от 19.08.2019 г., постановено по н.а.х. дело № 17757/ 2018 г., Софийски районен съд, НО, 13 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № 18-4332-015684/15.08.2018 г., издадено от началник група към СДВР - отдел „Пътна полиция”, с което на М. К. Н. са наложени административни наказания глоба в размер на 20 лв. на основание чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП за нарушение на чл.40, ал.1 ЗДвП, глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец на основание чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211,ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН е постъпила касационна жалба от М. К. Н., в която се поддържа, че решението е постановено при съществени нарушения на процесуалните правила – касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН. Искането е за отмяна на решението и на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касационният жалбоподател се представлява от адв. С., която поддържа касационната жалба на сочените в нея основания.

Ответникът не ангажира становище в тази инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на въззивната инстанция на 06.05.2018 г. около 09,50 ч. М. К. Н. бил спрял управлявания от него лек автомобил „Мазда“, рег. [рег.номер на МПС] на бензиностанция „Е.“, находяща се в [населено място], [улица], срещу № 362. При движение назад при потегляне реализирал ПТП с намиращия се зад него в покой лек автомобил „Х.“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван от В. В. А., след което напуснал ПТП без да уведоми органите на ОПП – СДВР. За констатираните нарушения на чл.40, ал.1 ЗДвП и чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ ЗДвП на М. К. Н. е съставен АУАН и въз основа на него - обжалваното наказателно постановление.

При горната фактическа обстановка СРС приема, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушенията, обстоятелствата, при които са извършени, както и лицето, което следва да бъде административно наказано. Изложени са съображения за неприложимост на чл.28 ЗАНН.

Решението е правилно.

Съгласно чл.40, ал.1 ЗДвП преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. Въз основа на приетите от въззивната инстанция доказателства се установява по категоричен начин, че касаторът не се е съобразил със задължението си да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението преди да започне движение назад, което е довело до реализиране на леко ПТП. В случая осъществяването на състава на административно нарушение по чл.40, ал.1 ЗДвП, извършителят и неговата вина са установени по безспорен начин от събрания пред въззивната инстанция доказателствен материал. Обратно на поддържаното от касатора, съдът не е допуснал нарушение при събирането, оценката и обсъждането на доказателствата, поради което при спазване на всички процесуални правила и съобразяване с разпоредбите на чл. 13 НПК и чл. 14 НПК е приел за установена описаната в АУАН и спорното НП фактическа обстановка, като е мотивирал изводите си за доказаност на административното нарушение на чл.40, ал.1 ЗДвП. Свидетелските показания, дадени от св. Ц., П. и А. пред СРС безпротиворечиво

подкрепят административнонаказателното обвинение и правилно са ценени от СРС, тъй като същите са ясни, конкретни и съответстват на приложените по делото доказателства.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен и обоснован извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по чл.40, ал.1 ЗДвП като наложено на нарушителя административно наказание в размер на 20 лева на основание чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП е в законоустановения размер.

Правилни са и изводите на СРС по отношение на второто нарушение. Разпоредбата на чл.123, ал.1, т.3, б.„в“ ЗДвП задължава участниците в ПТП, когато при произшествието са причинени имуществени вреди, ако между тях няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с ПТП, без да напускат местопроизшествието да уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието и да изпълнят дадените им указания. Неизпълнението на това задължение е скрепено с налагането на административно наказание по чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП - лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. От писмените доказателства по делото и свидетелските показания се установява, че Н. не е изпълнил това свое задължение, като е напуснал след извършеното ПТП и не е уведомил органите на реда. Н. е бил наясно с извършеното от него нарушение и наложеното му наказание и е упражнил активно правото си на защита, още повече, че НП е издадено на основание чл.53, с посочване на пълната правна квалификация - чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ ЗДвП. Споделят се и мотивите на районния съд относно размера на наказанието, който кореспондира с тежестта на извършеното от касатора нарушение и наличието и на други нарушения на ЗДвП, установени с влезли в сила НП.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че липсват факти, които да потвърждават обстоятелствата, описани в акта и наказателното постановление. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение за това, че фактите са осъществени по начина, описан в АУАН, то законосъобразен е и изводът на въззивната инстанция, че административнонаказателното обвинение е доказано по несъмнен и категоричен начин от фактическа страна.

Законосъобразно СРС е приел, че в случая не намира приложение нормата на чл. 28 ЗАНН, като изложените в тази насока мотиви се споделят напълно от настоящата инстанция и не следва да се повтарят. Установеното нарушение не е маловажно и тъй като то е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от този вид. С оглед значимостта на обществените отношения, уредени със Закона за движение по пътищата, установеното с процесното НП нарушение не може да се квалифицира като маловажно.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 195412 от 19.08.2019 г., постановено по НАХД № 17757/2018 г., Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13 състав.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.